ARTEMIO FRANCHI, președintele federației, și FERRUCCIO VALCAREGGI,

antrenorul reprezentativei, explică pentru ce

ITALIA NU MAI ESTE DISPUSĂ SĂ IMPORTE JUCĂTORI

Deschiderea frontierelor pentru jucătorii străini este o problemă care se discută de ani dar care nu găsește încă o rezolvare precisă și acceptabilă pentru toată lumea. Discuțiile se sting un timp pentru ca, apoi, să se reaprindă și să înregistrăm același eșec în privința găsirii unei soluții. În privința argumentelor, opinia sportivă italiană este împărțită în două grupuri : prima, reprezentată de marele public, este favorabilă revenirii în echipele de prima divizie, a jucătorilor străini pentru o îmbunătățire efectivă a spectacolului. A doua, constituită din conducătorii federali și o bună parte din aceia ai cluburilor, se opune unei reveniri la sistemul achiziționării fotbaliștilor străini. Să încercăm să lămurim aceste aspecte consultînd personalități autorizate ale fotbalului italian. Vom începe cu președintele federației, **Artemio Franchi :**

„Respingerea propunerii reluării aducerii de jucători străini a fost de fiecare dată înregistrată în adunările președinților de cluburi, ca și de comitetul federal. Anul acesta, Liga națională, care reunește pe președinții cluburilor, nu a avansat pînă acum nici un fel de propuneri în această privință, dar termenul pînă la care poate s-o facă se întinde și în anul viitor, pînă la 30 martie. Pînă la începutul lui iulie 1973 federația trebuie să decidă, la rîndul ei, asupra acestei chestiuni. Personal, sînt totalmente împotriva acordării dreptului pentru cluburi de a achiziționa jucători din afara Italiei. Motivele care mă fac foarte ferm pe poziția mea sînt în primul rînd dezavantajul pe care o asemenea măsură îl provoacă acțiunii de promovare a talentelor fotbalului nostru. Răul provine din faptul că, în general, sînt transferați jucători de valori medii, ceea ce nu poate produce stimulentul spectacolului dar blochează, în schimb, accesul la echipele de performanță italiene al jucătorilor de aceeași valoare, ridicați în țara noastră. Numai cu niște garanții asupra palmaresului și randamentului celor ce urmează să vină în fotbalul nostru s-ar putea discuta ridicarea interdicției".

Ce zice **Ferruccio Valcareggi,** selecționerul echipei naționale : „Eu cred că, luînd toate măsurile asupra valorii jucătorilor străini ce ar veni, tot nu vom ajunge la mai multe avantaje decît pagube prin ridicarea actualei interdicții. De altfel, dacă analizăm cazurile jucătorilor mari vom vedea că exprimarea totală, reușita deplină n-a fost obținută de aceștia decît în țara lor. Uitați-vă la Cruyff, la Pele, la Netzer și Beckenbauer, la Moore și Bobby Charlton. Există și pericolul, adesea amintit, ca talentele noastre să fie asfixiate de celebrițățile sosite de peste hotare. Sînt convins că dacă nu am fi oprit transferările jucătorilor străini, Bettega, Anastasi, Prati, Riva și ceilalți șefi de promoție ai noii generații nu s-ar fi afirmat niciodată".

Din exprimările acestor oficiali ai fotbalului italian vom desprinde ușor concluzia că anularea actualei interdicții nu este deloc aproape. Și, cercetînd cu toată sinceritatea argumentele pro și contra, trebuie să cădem de acord că Franchi și Valcareggi au perfectă dreptate.

CESARE TRENTINI

Bologna, noiembrie

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

Artemio FRANCHI

Ferruccio VALCAREGGI

Carnet extern

CONCURENȚA SPECTACOLELOR

Nu-i o coincidență, e o stare de fapt. Ziarele de sport, dar nu numai ele, din ultimele săptămini, abordează cu regularitate problema luptei pentru cîștigarea spectatorilor de către variatele genuri de manifestări, printre care și cele sportive. În deceniul nostru cînd concurența televiziunii și a marilor atracții a evadărilor din orașe au devenit pericole pentru mult mai vechile și tradiționalele moduri de a-ți petrece timpul liber (teatrul, cinematograful, sportul), disputa de a supraviețui în preferințele spectatorilor e „pe viață și pe moarte".

Acolo unde prieperile cluburilor sportive au anticipat fenomenul, crizele financiare, deci pericolul existenței chiar, nu au apărut. Dar foarte multe dintre centrele de sport puternice și cu faimă resimt concurența și subțierea numărului spectatorilor, ca efect imediat. Președintele unuia dintre ele, e vorba de Celtic Glasgow, care nu mai are nevoie de prezentare, e foarte alarmant : „Situația e foarte serioasă, declară Desmond White, președintele în cauză, și trebuie să ne gîndim nu numai la măsuri radicale ci și la reorganizarea întregului fotbal scoțian." Celtic, care avea o medie excepțională de plătitori (48 000) a ajuns la 4 962 de spectatori pentru întîlnirea cu Kilmarnock.

S-au înregistrat, primite uneori cu zîmbete pe buze, tentative bazate pe mijloace auxiliare pentru a readuce spectatorii pe stadion : de la gratuitatea pentru soțiile și fiicele membrilor cotizanți pînă la spectacolele de balet oferite în pauzele jocurilor. Cert este că acele cluburi care s-au zbătut, au căutat, au inovat, culeg roadele și văd pericolele îndepărtate. E cazul cluburilor engleze de prima forță și al celor din Olanda, de tipul Ajax și Feyenoord. Principala atracție, irezistibila atracție rămîn însă rezultatele, performanțele. Deși și ele creează, la un moment dat, fenomene contrarii, duc la un... plictis de victorii care golește stadioanele.

Din toate cîte auzim, vedem sau citim ajungem la concluzia că e o veritabilă știință aceasta a menținerii interesului pentru spectacolul sportiv în care cunoașterea psihologiei iubitorului de sport nu-i cel din urmă lucru util. De altfel, finalul sezonului ne va prilejui noi și interesante constatări ale genului. Săptămînile de iarnă fără fotbal ne vor oferi răgazul să ne oprim asupra lor...

Ef. I.

VEDETELE GAZONULUI

BLOHIN — FERMECĂTORUL GOLGETER

În galeria vedetelor fotbalului sovietic a apărut un nume nou : este vorba de Oleg Blohin. Are 21 de ani, și provine din același club, Dinamo Kiev, care în ultimii ani a alimentat cu regularitate lotul reprezentativ. Bine făcut, blond, cu ochi albaștri, Blohin avea mai curînd calități de... june prim. Dar Oleg a vrut să joace fotbal, l-a învățat bine în această „uzină de fotbaliști" care se numește Dinamo Kiev, singurul club în care a jucat și joacă și astăzi, într-un singur compartiment: acela al atacului.

„Puțin mă interesează dacă joc pe stînga, pe dreapta sau în centru. Ceea ce îmi place este mingea și-mi place să marchez goluri, dintr-un post sau altul" — mărturisea Oleg, student, care de curînd (la 5 noiembrie) și-a sărbătorit majoratul.

Pentru Blohin anul 1972 a fost plin de satisfacții. Acest fotbalist cu alură de atlet (1,80 m și 70 kg), elegant, plin de finețe, a cunoscut prima satisfacție cînd a fost selecționat în echipa olimpică a Uniunii Sovietice, în preliminariile pentru calificarea pentru München. Apoi, contra Franței (amatori) a înscris primele sale două goluri. Selecționata olimpică a obținut dreptul de a participa la turneul olimpic de la München, unde a cunoscut o altă satisfacție : a înscris cele mai multe goluri (6) pentru echipa sa, subliniindu-și astfel a doua sa mare calitate : eficacitatea. De altfel, și în campionat, Blohin a dovedit aceeași sete de goluri, înscrînd 10 goluri pentru Dinamo Kiev.

Dorința lui Oleg, această speranță a fotbalului sovietic ?

Să-și păstreze locul în lotul primei reprezentative, să participe și să înscrie goluri și în meciurile preliminare ale campionatului mondial unde reprezentativa URSS mai are de disputat patru jocuri.

VA REVENI BANKS PE GAZON ?

„Sportul" publica nu cu prea multe zile în urmă un articol intitulat **„De la Greaves la Lereter"** în care se arăta că toamna lui 1972 a adus pe stadioane o seamă de fotbaliști celebri pentru... meciurile lor de adio. Era vorba de englezul **Greaves,** de spaniolii **Del Sol, Calleja** și **Fuste,** de **Lereter** al nostru.

Se pare însă că încă unul se va adăuga celor cinci. Nu de voie, ci de nevoie. E vorba de celebrul portar **Gordon Banks,** de 73 de ori titular, al echipei Angliei. Vîrsta sa, 34 de ani, l-ar fi îndreptățit — poate — să se retragă, dar forma sa sportivă îl făcea să fie în continuare favoritul lui sir Alf Ramsey. Nu a jucat în amicalul Anglia — Iugoslavia (1—1) numai datorită unei afecțiuni la genunchi.

Dar ce s-a întîmplat cu Banks ? Așa cum au comunicat agențiile de presă, la 22 octombrie Banks a avut un accident de mașină. Se înapoia acasă (în mica localitate Ashley, unde locuiește, împreună cu soția sa, Armanda Ursula), după obișnuita partidă de golf de duminică dimineața, la volanul fordului său. La un viraj, mașina s-a ciocnit cu o camionetă. Ocupanții acesteia, soții Peak și copilul lor, au fost duși la spital, dar l-au părăsit repede fiindcă nu aveau nici un fel de leziune gravă. În schimb, Banks a rămas și chirurgii au luptat timp de două ore pentru a-i salva ochiul drept, străpuns de cioburi din parbriz.

Au trecut mai bine de trei săptămîni de la intervenția chirurgicală și pericolul încă nu a trecut. De altfel, unul din conducătorii lui Stoke City, clubul lui Banks, el însuși medic chirurg, nu crede decît pe jumătate în reușita operației. Pînă atunci, Banks stă pe patul spitalului, așteptînd verdictul definitiv al medicilor : va mai juca sau nu ? În orice caz, sezonul acesta este terminat pentru el.

Activitatea lui Banks a început cu ani în urmă la Chesterfield, de unde a fost transferat la Leicester, în 1959. Opt ani mai tîrziu a plecat la Stoke City, actualul său club. Strălucitoare, cariera lui Banks a fost întreruptă în repetate rînduri, de accidente (în special la mîini), dar ultimul este cel mai grav.

Cine-l va înlocui pe Gordon Banks în poarta lui Stoke City ? Portarul de rezervă, **John Farmer,** tocmai ceruse să fie transferat pentru că... nu avea șanse să fie titularizat într-o echipă unde există un Banks ! Totuși, Farmer nu e sigur nici în continuare de locul său în poartă, deoarece conducătorii echipei l-au achiziționat pe tînărul **Mihael McDonald** (21 de ani), goal-keeper-ul echipei de tineret a Scoției și au început negocieri și cu un alt club scoțian, Aberdeen, pentru transferarea portarului acestuia, **Bobby Clark.**

DOCUMENTAR ● PRELIMINARIILE C.M. '74

MARATON ȘI ÎN ZONA ASIA — OCEANIA !

Iată-ne la capătul incursiunii noastre în zonele preliminare ale campionatului mondial 1974. După ce am prezentat situația din grupele zonelor **Europa, Africa, America de Sud** și **America de Nord** și **Centrală,** încheiem astăzi trecerea în revistă printr-un scurt popas în zona **Asia-Oceania,** căreia îi este rezervat un loc la turneul final din R.F. a Germaniei.

În această zonă, la care sînt înscrise 16 țări (a 17-a, **Sări Lanka,** noua denumire a Ceylonului, s-a retras), preliminariile se vor disputa după un sistem destul de complicat. Rațiuni extrasportive au determinat crearea a două grupe de cîte opt echipe.

În grupa A au fost repartizate selecționatele țărilor **Israel, Thailanda, Malaezia, Filipine, Hong Kong, Coreea de Sud, Japonia** și **Vietnamul de Sud.** Sistemul de disputare a fost stabilit cu prilejul unei ședințe ținute la Bangkok, unde s-au hotărît și locul și datele de disputare ale turneului **(în Coreea de Sud, la Seul, de la 15 martie 1973).** Cele opt echipe vor disputa un prim tur de 4 meciuri, pe perechi fixate prin tragere la sorți, iar rezultatele vor decide repartizarea ulterioară a echipelor în două subgrupe după următoarea schemă :

Subgrupa A1 : Învingătoarele meciurilor 1 și 3 și învinsele meciurilor 2 și 4 ;

Subgrupa A2 : Învinsele meciurilor 1 și 3 și învingătoarele partidelor 2 și 4.

În fiecare subgrupă se **va juca după formula „fiecare cu fiecare"** cîte un singur meci, iar **primele două clasate în cele două subgrupe se vor întîlni în semifinale** (după sistemul încrucișat, adică prima clasată în subgrupa A1 cu a doua clasată în subgrupa A2 și a doua clasată în A1 cu prima din A2), iar **învingătoarele din semifinale vor disputa finala grupei A,** pentru a desemna echipa care va întîlni în finala zonei pe cîștigătoarea grupei B.

În ce privește grupa B, componența acesteia a suferit cîteva modificări pînă cînd s-a ajuns la una acceptată de toată lumea. Și această grupă se va disputa în... subgrupe.

Una din acestea, **B1, va fi organizată de federația australiană la Sidney de la 10 martie 1973** și din ea fac parte : **Australia, Noua Zeelandă, Irak** și **Indonezia.** Echipele vor disputa un turneu cu meciuri tur-retur și clasament. Primul meci Noua Zeelandă - Australia se va disputa însă la Aukland (Noua Zeelandă) la 4 martie. Celelalte partide sînt programate la 11, 13, 14, 16, 18, 21 și 24 martie.

Subgrupa B2 cuprinde pe **Iran, India, Kuweit** și **Siria și-și va desfășura meciurile la Teheran, în Iran, începînd de la 3 mai**

Cîștigătoarele celor două subgrupe vor disputa o finală, iar învingătoarea acesteia se va întîlni cu cea a finalei grupei A pentru a desemna pe cea care va participa la turneul final al C.M.

Cum se vede, un sistem complicat, care supune echipele la numeroase jocuri. Dintre ele, **Coreea de Sud, Australia, Iran, Japonia, Siria** și **Malaezia** se anunță drept competitoare cu pretenții la calificare. Și sînt cele mai îndreptățite.

Lotul reprezentativei